

ליל שבת קודש פרשת בהעלותך ה'תשס"ו

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ז' המדבר מהשגות של רב ותלמיד, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, (מוהרא"ש נ"י חזר על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), על ידי זה שעוסקים לדבר אחד עם חברו, להכניס בו דעת ויראת שמים ולהעמיד תלמידים, על ידי זה נכנסין אודות המקיפים, דהיינו שזוכה להבין ולידע, מה שלא היה מבין ויודע מתחלה, כי מה שאדם מבין ומשיג בשכלו, זה בחינת פנימי, כי זה השכל נכנס לתוך שכלו, אבל מה שאין יכול ליכנס בתוך שכלו, דהיינו מה שאי אפשר לו להבין, זה בחינת מקיפים, כי זה הדבר מקיף סביבות שכלו, ואי אפשר לו להכניסו בפנים בתוך שכלו, כי אי אפשר לו להבין זאת, מחמת שהו בחינת מקיף אצלו, וכשעוסק לדבר עם בני אדם, ומכניס בהם דעתו, נמצא שנתרוקן מוחו מהשכל והדעת שהיה לו, אזי על ידי זה נכנס השכל המקיף לפנים, כי על ידי שנתרוקן שכלו על ידי שהכניס דעתו בחבירו, על ידי זה נכנס המקיף לפנים, וזוכה להבין בחינת השכל המקיף, דהיינו שמבין מה שלא היה יכול להבין מתחילה, ולמעלה מן הכל, הם המקיפים העליונים של חכם הדור שהוא הרבי שבדור, שעל ידי שזה הרבי והחכם שבדור עוסק לדבר עם תלמידיו, ומכניס בהם דעתו, על ידי זה נכנסים המקיפים שלו לפנים, ותכלית הידיעה אשר לא נדע, וזה בחינת מ"ה, בחינת מה חמית מה פשפשת, שהוא תכלית הידיעה אשר לא נדע וכו', וגם זה החכם הדור צריך לידע איזה מקיפים שהוא צריך להמשיכם ואיזה מקיפים שאין צריך להמשיכם, כי יש דברים שאין רשאים לגלותם בפני התלמידים, כי אם יגלה אותם הדברים, יכנסו מקיפים אחרים בתוך שכלו שאין הזמן מספיק לבארם, ולכן לפעמים צריכין לשתוק ולעשות סייג לדבריו, ולא ליכנס לקושיות שהם למעלה משכלו, שזהו (אבות פרק א') הוו מתונים בדין, והעמידו תלמידים הרבה ועשו סייג לתורה וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו כאן סוד נפלא, שעיקר הדרך שאדם זוכה לעלות ולהשיג השגות חדשות בהשגות אלקותו יתברך, הוא על ידי

שמכנים דעתו וחכמתו בתוך תלמידים, ומלמד אותם תורה ויראת שמים, ועל ידי זה הוא בעצמו מתעלה, ומקבל שכל וחכמה חדשה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (תענית ז.) ומתלמידי יותר מכולן, כי יש השגות הנקראים "פנימיים", והשגות הנקראים "מקיפים", השגות "פנימיים" הם ההשגות שאדם משיג היטיב בתוך שכלו, ונכנסים לפנים, ולכן נקראים "פנימיים", אבל יש חכמות השגות, שעדיין אין נכנסים לפנים מהשכל, כי הם השגות קדושות וגבוהות מאד, והם עומדים רק מחוץ לשכל, ומקיפים את השכל מבחוץ, ואדם משיג אותם רק בדרך "מטי ולא מטי", היינו "מגיע ואינו מגיע", כי מבין אותם בדרך רחוקה קצת, ולכן נקראים "מקיפים", והנה איך זוכין להכניס מקיפים אלו בפנים, ולהשיג אותם היטיב, ולזכות אחר כך למקיפים חדשים? זהו על ידי שלומד עם תלמידים, ומכנים בהם שכלו, כי אז נתרקן שכלו אל תוך התלמידים, ומיד שנתרוקן שכלו, יש מקום ליכנס שכליים חדשים, ואז משיג מקיפים אלו שהיו רחוקים ממנו, ומקבל מקיפים חדשים, וזהו הטעם שהצדיקים מייגעים את עצמן, ורודפים אחר בני אדם לקרבם לעבודתו יתברך, אין זה כדי להרבות כבודם חס ושלום, אלא כדי להשלים דעתם (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' נ"ג), כי כל מה שמרבה ללמוד עם תלמידים, ולקרב אותם אל עבודת השם יתברך, כך זוכה לעלות במעלה אחר מעלה, ולהשיג השגות חדשות, שכולם מכונים בשם מ"ה, כי תכלית הידיעה אשר לא נדע, היינו כל מה שמשיגים בהשגות אלוקותו יתברך, מבינים שעדיין לא השיג כלום, כי לגדולתו יתברך אין חקר, וזהו סימן שאדם השיג השגות אלקות באמת, כשיודע שעדיין לא השיג כלום, בחינת מ"ה חמית, מ"ה פשפשת, היינו מה ראית ומה מצאת, הלא עדיין לא השגת כלום, ולכן השגות אלו מכונים בשם מ"ה, ואשרי הזוכה לרדוף אחריהם ולהשיגם, כי עולמו יראה בחייו, ויעלה ויתענג על נועם זיוו השכינה, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב בפרשת פסח שני (במדבר ט'), ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם וגו' ויאמרו האנשים ההמה אליו, אנחנו טמאים לנפש אדם למה נגרע וגו', ויאמר אליהם משה עמדו ואשמעה מה יצוה הוי"ה לכם, ויש לדקדק מהו "עמדו" שאמר להם משה רבינו, הלא היו כבר עומדים לפניו? וכן מהו "ואשמעה" בתוספת ה"א ולא כתיב "ואשמע"? אבל על פי דברי רבינו"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי אלו האנשים שהיו טמאים לנפש אדם, היו שבורים מאד בנפשם שלא יכלו לעשות הפסח ביום ההוא, ולכן באו לפני משה רבינו, כתלמידים לפני רבם, לקבל תיקון ועצה לנפשם, ושאלו, למה נגרע וגו', היינו איך גם הם יכולים לזכות לעשות

הקרבת פסח, ולהשיג האורות העליונות שזכו כל ישראל אליהם בפסח ראשון, והנה משה רבינו ראה אותם כתלמידים הגונים שרוצים בעבודתו של מקום, והבין שעל ידם יזכה גם הוא להגיע אל השגות חדשות בהשגות אלקותו יתברך, וכדרך לימוד רבי עם תלמידים, ולכן אמר להם עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם, "עמדו", הוא על דרך שאומר רביז"ל שם, שצריך החכם לדעת איזה מקיפים להמשיך, ולפעמים צריכין בחינת שתיקה, לא לשאול קושיות יותר מדאי, בחינת, הווי מתונים בדין והעמידו תלמידים הרבה, ולכן אמר להם משה רבינו "עמדו" היינו המתנינו, וכמו שתרגם אונקלוס "אוריכו", ולא תשאלו קושיות יותר מדאי, ואז אוכל להמשיך מקיפים הראויים, וגם, הרי אמרו חכמינו הקדושים (ברכות ו'): אין עמידה אלא תפילה, היינו שתתפללו להשם יתברך שתזכו לקבל עצה טובה מלפניו יתברך, ואז אוכל להמשיך לכם השגות אלקות, שזהו, ואשמעה "מה" יצוה ה' לכם, "מה" הם המקיפין כנ"ל, שעל ידי שאלתכם ששאלתם מרצונכם הטוב, למה נגרע מן הקדושה העליונה, על ידי זה אזכה לשמוע השגות חדשות, ולגלות לכם את הרצון העליון, וזהו "ואשמעה" עם תוספות ה', כי מבואר בדברי רביז"ל (בס"י נ"ג הנ"ל), שה"א היא הדעת, שהצדיק מקבל על ידי שמקרב תלמידים, עיין שם, ולכן אמר להם "ואשמעה", היינו אשמע ה"א, היינו דעה חדשה בהשגות אלקותו יתברך, ואוכל להגיד לכם את דברי ה', והבן.

וזהו דברי רש"י הקדוש (במדבר ט' פסוק ז'), אמר להם, עמדו ואשמעה כתלמיד המובטח לשמוע מפי רבו - אשרי ילוד אשה שכך מובטח שכל זמן שהיה רוצה היה מדבר עם השכינה, עיין שם, כי כמו שהם היו תלמידים העומדים לפני משה רבינו, והיה משה רבינו מלמד אותם השגות אלקות, כן היה משה רבינו כתלמיד לפני המקום, ובכל עת היה מקבל השגות חדשות באלקותו יתברך, וביותר על ידי שאלות התלמידים שהיה להם כיסופים חזקים להתקרב אליו יתברך, והבן.

והנה רש"י הקדוש משבח מדריגת משה רבינו עליו השלום, "אשרי ילוד אשה שכך מובטח שכל זמן שהיה רוצה היה מדבר עם השכינה", ולפי זה, כמה יש לנו להתבונן בלימודי רביז"ל, שמעורר כל אחד ואחד מאתנו להיות בדרגא זאת "שבכל זמן נדבר עם השכינה", כי זהו ענין ההתבודדות שלימד אותנו רביז"ל, שלוקח כל אחד ואחד מאתנו, מהמדריגה הכי פחותה, ומעמיד אותו לפני ה', שידבר עם השם יתברך כביכול בכל עת, הלא זהו המתנה הכי טובה שיוכל להיות, שילוד אשה יכול לעמוד בתפילה ובהתבודדות בכל עת לפני השם יתברך, ולשפוך לפניו יתברך כל לבו, ולכן אשרי מי שאינו מטעה את עצמו כלל, ומציית לדברי הצדיקים שמזכה

אותנו עם לימודי אלקותו יתברך, והשם יתברך יזכינו להיות תמיד מקורבים אל צדיקים כאלו, ונזכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת בהעלותך ה'תשס"ו

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מבעל תפילה, מעשה י"ב דף שכ"ו, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, ויהי היום, והיה מדינה, שהיה שם עשירות גדול, שהיו כולם עשירים, אך היה דרכם והנהגתם זר ומשונה מאד, כי הכל היה מתנהג אצלם כפי העשירות, שהיה ערך מעלת כל אחד ואחד כפי העשירות שלו, שמי שיש לו כך וכך אלפים או רבבות יש לו מעלה זו, ומי שיש לו כך וכך ממון יש לו מעלה אחרת, וכן כיוצא בזה, כל סדר המעלות היה אצלם כפי הממון של כל אחד ואחד, ומי שיש לו כך וכך אלפים ורבבות כפי הסכום, שהיה קצוב אצלם הוא מלך, וכן היה להם דגלים, שמי שיש לו כך וכך ממון הוא בדגל זה, ויש לו אותו המעלה פלונית באותו הדגל, ומי שיש לו כך וכך ממון הוא בדגל אחר, ויש לו שם איזה מעלה באותו הדגל לפי ערך ממונו, והיה קצוב אצלם, כמה ממון יהיה לו, ויהיה נחשב באותו הדגל במעלה פלונית, וכמה ממון יהיה לו, ויהיה נחשב בדגל אחר באיזה מעלה, וכן הדרגה והמעלה של כל אחד ואחד היה הכל כפי הממון, כפי מה שהיה קצוב אצלם, כי זה קליפה רעה שיש בין בני אדם, שהכל מתנהג כפי הכסף והעשירות שלהם, ומי שיש לו כסף ועשירות, הוא חשוב ומכובד, ומי שאין לו כסף ועשירות, אינו חשוב לכולם, ובאמת הוא דבר שיגעון ממש, כי אין שום מעלה וחשיבות לכסף כשהוא לעצמו, כי לאחר פטירתו של אדם אינו לוקח מן הכסף והעשירות כלום, וכמו שאומר התנא (אבות פרק ו') שאין מלווין לו לאדם לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות אלא מצוות ומעשים טובים לבד, ובין העשיר ובין העני מקברים באותם תכריכים של בד, ושם אינו שום חילוק ביניהם כלל, אדרבה, הכסף עושה בן אדם משוגע רחמנא ליצילן (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ס"ד) וכמו שרואים בחוש, שמעט כל הנגידים הגדולים הם משוגעים ממש, אבל אף על פי שהם

טיפשים, כולם אוהבים אותם רצים אחריהם, וחונפים אותם אולי יתנו להם כסף, וכמו שכתוב (משלי י"ד) ואוהבי עשיר רבים, ולהיפוך, עניים מרודים שהם חכמים עצומים מאד, הם נבזים ושפילים בעיני בני אדם מחמת שאין להם כסף, וכמו שכתוב (קהלת ט') וחכמת המסכן בזויה, ובאמת כל זה היא קליפה רעה מאד, ורביז"ל שהוא הבעל תפילה, רוצה לעקור קליפה זאת מן העולם, שלא יעשו ישות ומציאות מן הממון, ולא יעריכו את האדם כפי הכסף שלו, כי כסף אינו כלום, כי היום יש לו ומחר אין לו, וגלגל הוא שחוזר בעולם, כמו שאמרו חכמינו הקדושים (שבת קנ"א:), אם כן איך יעשה ישות ומציאות מדבר שאינו קיים כלל, ובוודאי יכולים לעשות דברים טובים עם כסף, כגון לקנות מצוות, וליתן צדקה, ולהחזיק תלמידי חכמים, ואדרבה, עיקר חשיבות המצוות הוא, לקנות אותם בכסף מלא דייקא, וכדאיתא בזוהר (תרומה קכ"ח), שהחשיבות של המצוה הוא לקנות אותה בכסף מלא, והסטרא אחרא נקרא "חנם", עיין שם, אבל לעשות ישות ומציאות מן הכסף הוא דבר מאוס מאד, ועל פי רוב דייקא אלו שיש להם כסף הרבה, הם קמצנים גדולים, וכואב להם כל פרומה שמוציאים לצדקה או לדבר מצוה, ותמיד מתלוננים שהזמנים קשים ופרנסה קשה מאד, בשעה שמונח אצלם כסף מזומן לשנים רבות, וזהו מחמת שהכסף עשה אותם משוגע רחמנא ליצילן, ומעוור את עיניהם מלראות את המעלה והגדולה של כסף יהודי, שהוא רק לעשות מצוות ולעזור אחד את השני, שאז הכסף הם גוונין עילאין (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' כ"ה).

וכן היה קצוב אצלם, כשיש לו כך וכך ממון הוא סתם בן אדם, ואם יש לו עוד פחות מזה הוא חיה או עוף וכיוצא, והיה אצלם חיות רעות ועופות, דהיינו כשיש לו רק כך וכך הוא נקרא אריה אנושי, (כלשון אשכנז, איין מענטשליכר לייב), וכן כיוצא בזה שאר חיות רעות ועופות וכו', דהיינו שלפי מיעוט ממון הוא רק חיה או עוף וכו', כי עיקר היה אצלם הממון, ומעלה ודרגה של כל אחד היה רק לפי הממון, כי בני אדם שעושים ישות ומציאות מן הכסף והממון, נכנסים כל כך בשיגעון זאת, עד שמסתכלים על בני אדם שאין להם כסף, כמו על בהמות חיות ועופות, וכאילו אין להם דרגה של בן אדם כלל, ואינם רוצים אפילו לדבר עם בני אדם שאין להם כסף, כי לא מתאים להם להתעסק עמהם כלל, וכמו שרואים אצל עשירים גדולים, שכמעט אי אפשר להגיע אליהם כלל לדבר עמהם, כי הם מעמידים מזכירים ושומרים למנוע בני אדם מלגשת אליהם, ובאמת היא מדה מגונה מאד, כי למה תתגאה על בני אדם מחמת הכסף שלך, ובפרט שאינך בטוח עם הכסף שלך אפילו ליום אחד, כי היום יש לך, ומחר כבר אין לך, ולכן

העיקר לזכור תמיד, שנותנים עשירות מן השמים כדי לחלק אותה עם עניים ובני אדם אומללים, ואז יהיה לך עולם הזה ועולם הבא גם יחד.

ונשמע בעולם, שיש מדינה כזו, והיה הבעל תפלה מתאנח על זה, והיה אומר: מי יודע עד היכן הם יכולים לילך ולתעות על ידי זה?! ונמצאו אנשים מאנשיו של הבעל תפלה הנ"ל, ולא שאלו את דעתו כלל, והלכו לשם, אל המדינה הנ"ל, להחזירם למושב, כי היה להם רחמנות גדול עליהם על שנתעו כל כך בתאות ממון, ובפרט שהבעל תפלה הנ"ל אמר שהם יכולים לילך ולתעות יותר ויותר, כנ"ל, על כן הלכו אלו האנשים הנ"ל אל אותו המדינה הנ"ל, אולי יחזירו אותם למושב, כי הבעל תפילה שהוא הצדיק האמת, שעוסק בתפילות שירות ותשבחות להשם יתברך תמיד, הוא היחידי שיכול להוציא בני אדם מן התאוה והשיגעון הזאת של ממון, כי יש לו לימודים נפלאים להראות לבני אדם, שעיקר עשירות של אדם הוא התורה והמצוות והמעשים טובים שלו, ואפילו אם יהיה לאדם הון תועפות, אם אינו שמח בחלקו, אינו נחשב לכלום, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (אבות ד') איזהו עשיר השמח בחלקו, ולהיפוך, אפילו אם יהיה עני ואביון מכסף וממון, אבל אם הוא שמח בחלקו, הוא העשיר הכי גדול, כי אין עני אלא בדעת (נדרים מ"א.), וכשיש לאדם כסף בכיסו, עדיין אין זה עושה אותו לעשיר, כי יש לו דאגות עצומות כל היום מהונו ורכושו המפוזר בכמה מקומות, ואין לו מנוחה כלל, מה שאין כן העני, הולך לישון במטה פשוטה שלו, אבל שינתו עריבה ומתוקה עליו, ולכן רק הבעל תפילה יש לו כח להוציא בני אדם מן הדמיונות שלהם בענין הכסף והממון, וכל המתקרבים אליו זוכין ליהנות מחכמתו העצומה, ולחיות חיים טובים באמת.

אבל כאן אנשי הבעל תפילה הלכו להמדינה של עשירות על דעת עצמם, ולא שאלו את דעתו של הבעל תפילה מקודם, וזה היה הפגם והחסרון להם, ולכן לא הצליחו אז בשליחותם, כי אנשי הצדיק צריכין להיות מקושר אל רבם בקשר חזק ואמיץ מאד, עד שכל דבר ישאלו את דעתו ויקבלו את הסכמתו, ובפרט כשנוגע לענין גדול של קירוב רחוקים, כי אז כשמקבלים דעת והסכמת רבם, בוודאי יצליחו בשליחותם, כי הם מקבלים בזה "הרשאה" מן הצדיק, והם נחשבים כבואי כוחו, וידם כידו ועשייתם כעשייתו, וכמבואר בדברי מוהרנ"ת ז"ל (ליקוטי הלכות הרשאה הלכה ד'), שהתלמידים האמיתיים של הצדיק מקבלים ממנו הרשאה לגמור עסקיו בעולם, ולקרב אחרים אל דעתו הקדושה, כי על ידי התקשרותם אליו באמת, הם כשלווחיו ממש, ולכן על תלמידי הצדיק לדקדק תמיד לקבל דעתו הקדושה על כל דבר

שרוצים לעשות בעולם, ועל ידי זה יצליחו מאד בכל עסקם, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים באמת, ונוכה לחזור בתשובה שלימה על ידם, עדי נוכה לראות בגאולתן וישועתן של ישראל במהרה בימינו אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת בהעלותך ה'תשס"ו

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' א' המדבר ממעלת לימוד התורה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר על תמצית דברי רביז"ל שבתורה זו), דע, כי על ידי התורה נתקבלים כל התפלות וכל הבקשות, שאנו מבקשים ומתפללים, והחן והחשיבות של ישראל נתעלה ונתרומם בפני כל מי שצריכין, הן ברוחני הן בגשמי, כי עכשיו בעוונותינו הרבים חן וחשיבות האמיתי של ישראל נפל, כי עכשיו עקר החשיבות והחן הוא אצלם, אבל על ידי התורה נתעלה החן והחשיבות של ישראל, כי התורה נקראת (משלי ה): "אילת אהבים ויעלת חן"; שמעלה חן על לומדיה (ערוכין נ"ד:), ועל ידי זה נתקבלין כל התפלות והבקשות, עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר החן של נשמות ישראל בכלל, ושל איש הישראלי בפרט, הוא על ידי התורה הקדושה, כי התורה הקדושה מעלה חן על לומדיה, ונותן חן וחשיבות לכל העוסקים בה, ומי שדבוק בתורה הקדושה, הוא מאיר ומבהיק באור גדול מאד, ויש לו חן מיוחד שאין מוצאים במקום אחר כלל, ואף על פי שהחן והחשיבות האמיתי של ישראל נפל מאד היום, ועיקר החן והחשיבות הוא אצל אומות העולם, ואצל אלו הרחוקים מן התורה, זה רק חן הנראה מבחוץ, שנדמה כאילו יש לעוזבי התורה איזה חן וחשיבות בעולם, אבל באמת אין זה חן וחשיבות כלל, כי בלי תורה אין לאדם כלום, והוא חי כמו בהמה וכמו חיה רעה, ועוד פחות מהם, כי הבהמות והחיות חיים עם הטבע שנתן להם הקדוש ברוך הוא, אבל אדם בלי תורה, הרבה גרוע מהם, והוא מסוגל לרצוח

ולגנוב ולהזיק את הבריות יותר מחיתו יער, וכמו שראו במשך כל הדורות, שאומות העולם שלא קיבלו התורה, וכיזו את התורה, רדפו ועינו את נשמות ישראל ברדיפות ועינויים הכי קשים, שאי אפשר לתאר כלל, וגם אלו מעם ישראל שעזבו את התורה וכיזו אותה רחמנא ליצלן, גם בהם נכנס שנאה גדולה נגד עוסקי התורה, ורדפו אותם מאד, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (פסחים מ"ט:): גדולה שנאה שישונאים עמי הארץ את תלמידי חכמים, יותר משנאה שישונאים אומות העולם לישראל, כי בלי התורה, אין לאדם כלום, והוא חי כמו גוי, בלי שום תכלית בחיים, והחיים שלו מר ומרורים מאד, ולכן אף על פי שנראה מבחוץ כאילו יש להם איזה חן וחשיבות, כי יש להם כסף ועשירות, ואיזה כבוד המדומה, אבל הכל הבל וריק, ואין לה קיום כלל, כי חן וחשיבות אמיתי יש רק לעוסקי תורה, שמייגעים למצוא את הקדוש ברוך הוא בכל פרט של ימי חייהם, ולאילו שעוסקים בהשגת התכלית שהוא להכיר את הקדוש ברוך הוא, וכמו שכתוב בזוהר (בא מ"ב) בגין דישתמודעין ליה, כי זה מעלה חן אמיתי על האדם, ומאיר אור נשמתו באור גדול מאד, עד שכל טבע הבריאה מתכבטל מלפניו, והוא עולה למעלה מכולם.

והנה עיקר הסיבה שבני אדם רחוקים מן התורה, הוא מחמת שנדמה להם כאילו היא משא גדולה, שיש כל כך הרבה ללמוד, ולכן אינם לומדים כלום, וכמו דאיתא במדרש (דברים רבה פרשה ח' סי' ג'), הטיפש נכנס לבית המדרש, ורואה ריבוי התורה, שבת כ"ד פרקים, כלים ל' פרקים, ואומר, מתי אלמוד כל זאת, ואינו לומד כלום, אבל החכם אומר, מי אמר שצריכין ללמוד הכל ביום אחד, היום אלמד הלכה אחת, ומחר הלכה אחת, עד שאלמוד כל התורה כולה, וכן אמרו חכמינו הקדושים (תנחומא פרשת פנחס) למה נמשלה התורה לתאנה, מה התאנה אין פירותיה מתבשלים כאחד, רק היום תאנה אחת כאן, ומחר תאנה אחת כאן, כן דברי תורה אין גלמדים ביום אחד, רק לאט לאט מדי יום ביומו, והנה כל זה הוא סדר דרך הלימוד שלימד אותנו רביז"ל (שיחות הר"ן סי' ע"ו), שכל אדם יעשה לעצמו קביעות בכל מקומות התורה ללמוד בכל יום כסדרן, מן ההתחלה עד הסוף, דהיינו שיתחיל ללמוד מתחילת התנ"ך עד סופו, ולא יחזור עד שיסיים הכל, וכן במשניות, וכן בגמרא, וכן בכל הספרים שבעולם, שיעשה לעצמו קביעות חזק בכל יום ללמוד מעט כסדרן, ואפילו במקומות שלא יבין, יאמר הדברים כסדרן, וימשיך בלימודו, ולא יפסיק הלימוד מחמת חסרון הבנה, כי על ידי ריבוי הלימוד, שילמוד להלן כסדרן, ויעשה סיום, ואחר כך יחזור וילמוד עוד הפעם, על ידי זה בפעם השני כבר יבין יותר, וכן בפעם השלישי, עד שיבין את הכל, וזהו דרך נורא ונפלא בקנין התורה שאי אפשר לתאר כלל, והוא מובן בפשיטות לכל מי שזכה ללכת בה, כי אלו שלא הטעו את עצמם,

וצייתו את רביז"ל בתמימות ופשיטות גמור, זכו לטייל בכל מקומות התורה, ונעשו בקיאים בה, וקיבלו חן וחשיבות אמיתי שאי אפשר להסביר במילין כלל, לא כן אלו החכמים בעיניהם, שלא רצו לקבל דברי רביז"ל בפשיטות, והתחכמו בחכמות והשכלות של הבל, ואמרו, לא לכך כיוון רביז"ל, ולא כך היתה כוונת רביז"ל, הם נשארו אותם טפשים ועמי הארץ שהיו מקודם, ולא נמצא אצלם שום חן אמיתי כלל, כי בלי תורה האדם הולך בטל ומשעומם, וכבר אמרו חכמינו הקדושים (כתובות נ"ט:) הבטילה מביאה לידי שיעמום, הבטילה מביאה לידי זימה, ובלי תורה האדם עלול לבוא לידי כל הרעות שבעולם רחמנא ליצלן, כי הרוח שטות שבקרב יסית אותו לחטאים ועוונות רחמנא ליצלן, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (סוטה ב.) אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות, אבל התורה הקדושה מגיין עליו מכל זה, כי מעלה עליו חן וחשיבות אמיתי, עד שהרוח שטות בורה ממנו, והוא זוכה להרגיש עריבות ונעימות נפלא בימי חייו, וכמו שכתוב (משלי ג) דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום, כי יש נעימות בתורה, והעיקר לזכות להרגיש את הנעימות שבתורה (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ע"א), ואז לא יחפוץ בשום דבר אחר, רק בתורה בעצמה, ויחיה חיים טובים באמת.

והעיקר לזכור תמיד את מה שפעם אמר רביז"ל מוהרנ"ת ז"ל, "א ביסעל איז אויך גוט" (מעט גם כן טוב), ואמר מוהרנ"ת ז"ל שדיבור זה הכנים בו התמדת התורה באמת, כי כשאדם רוצה ללמוד, אזי בא אליו הבעל דבר, ואומר לו, הרי אין לך זמן עכשיו ללמוד הרבה, ואין לך מוח מיושב ללמוד כראוי, לכן תדחוף את הלימוד לזמן אחר, אבל כשאדם יודע הכלל הנ"ל שמעט גם כן טוב, אזי יהיה חשוב ויקר אליו כל לימוד קטן שיחטוף לנפשו, אפילו שלא יהיה עם הבנה והשכלה גמורה, ובדרך זה ילמוד עוד מעט, ועוד מעט, עד שלא ישים לב שלמד כמה וכמה דפים, והוא עצה נוראה למי שמבין אותה, ולכן אשרי מי שמבלה ימיו ושנותיו בלימוד התורה, כי על ידי זה ישרה אצלו חן וחשיבות אמיתי, ויאיר נשמתו באור גדול מאד, עד שכל הבריאה כדאי הוא לו, ועולמו יראה בחייו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (במדבר ח') דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות, ויש לומר שפסוק זה מלמד אותנו את גודל מעלת לימוד התורה, כי המנורה מרמז על חכמת התורה, וכמו שאמרו הקדושים (בבא בתרא כ"ה:) הרוצה להחכים ידרים, וסימנך, מנורה בדרום, והפסוק מגלה לנו, בהעלותך את הנרות, כשתרצו להאיר ולהעלות נשמות ישראל הנמשלים לנר, וכמו שכתוב

(משלי כ') נר ה' נשמת אדם, אזי אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות, אל מול פני התורה תאירו נשמתם, כי על ידי התורה יהיה נמשך עליהם חן עלאה שיאיר בכל העולם כולו, ואז כל הבריאה כולה תהיה נכנעת ומשועבדת להם, שזהו "יאירו שבעת הנרות", ואיתא בבעל הטורים שהוא כנגד הז' מזלות, עיין שם, היינו שכל המזלות שהם סדרי טבע הבריאה, יאירו ויתנהגו כפי רצונם של ישראל קדושים העוסקים בתורה, כי התורה הקדושה מעלה ומגביה אותם למעלה מכולם, והשם יתברך יזכינו לעסוק בתורה תמיד בהתמדה עצומה, ונזכה להמשיך עלינו חן עלאה, עדי נזכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

